

Chương 10

Mầm Mống

Đ

ứng bên ngoài ô cửa hình vòm, nhìn ra ngoài khoảng hoa viên, Đại Thiên Giáo chủ trầm ngâm như thể dỗi tâm tư vào một cõi hư vô nào đó. Thỉnh thoảng Đại Thiên Giáo Chủ lại buông tiếng thở dài. Sau khi từ Sanh Tử Bình trở về, tâm trạng của Đại Thiên Giáo Chủ lúc nào cũng nặng trĩu một nỗi muộn phiền. Thậm chí cũng không còn những giấc ngủ an lành như trước đây. Lúc nào trong đầu Đại Thiên Giáo Chủ cũng vang vọng những lời nói của Giang Thiếu Hải Cơ Mật Sứ.

Buông một tiếng thở dài, Đại Thiên Giáo Chủ bóp hai bàn tay lại với nhau. Y nhắm nói:

- Giang Thiếu Hải... Người đi rồi bốn tọa mới thấy nỗi cô đơn giày xéo mình.

Khẽ lắc đầu như thể muốn xua những gì của Giang Thiếu Hải để lại trong tâm tưởng Đại Thiên Giáo Chủ.

Giọng nói đanh gọn từ phía cửa vang lên:

- Thuộc hạ tham kiến Đại Thiên Giáo Chủ.

Đại Thiên Giáo Chủ vẫn dỗi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Y chẳng muốn đưa thân quay lại, nhặt nhẹo nói:

- Cứ nói.

- Tất cả các Án Sát Tử đều tề tụ trên đại diện đang chờ Giáo chủ phát Án Tử Bài.

Để chiếc mặt nạ dát vàng vào che dung diện, Đại Thiên Giáo Chủ từ từ quay lại. Đôi thần nhãn sáng ngời khiến cho gã thuộc hạ phải cúi mặt nhìn xuống. Buông tiếng thở dài, Đại Thiên Giáo Chủ nói:

- Lui ra ngoài đi.

- Tuân lệnh giáo chủ.

Gã thuộc hạ lui bước rồi, Đại Thiên Giáo Chủ lại quay mặt nhìn qua ô cửa hình vòm. Khung cảnh bên ngoài cứ như cuốn lấy tất cả mọi thần trí của vị giáo chủ nắm quyền sinh sát.

Tiếp tục buông một tiếng thở dài nữa, hai bàn tay của Đại Thiên Giáo Chủ bóp chặt vào nhau phát ra những tiếng canh cách. Như thể đã quyết định xong, Đại Thiên Giáo Chủ quay bước, chấp tay sau lưng rảo bước chậm rãi tiến ra khỏi biệt phòng, theo hành lang trải thảm lụa lên gian đại điện.

Trên gian đại điện Tiên Thiên Giáo Chủ, ba mươi sáu vị Án Sát Tử đều tề tụ chờ đợi y. Khi Đại Thiên Giáo Chủ xuất hiện, tất cả đồng loạt xướng lên:

- Giáo chủ vạn thọ vô cương, phúc như đông hải.
- Tiên Thiên giáo uy vũ.

Ba mươi sáu Án Sát Tử đồng loạt xướng vừa ôm quyền hướng về Đại Thiên Giáo Chủ. Lia ánh mắt sáng ngời sắc như bảo đao, bảo kiếm qua ba mươi sáu Án Sát Tử để thị uy. Tất nhiên ba mươi sáu người kia chạm vào thần quang của Đại Thiên Giáo Chủ phải cụp mắt nhìn xuống. Bước đến chiếc ngai chạm trổ tứ linh, Đại Thiên Giáo Chủ từ từ yên vị rồi mới nói:

- Chư huynh đệ an tọa.

Ba mươi sáu Án Sát Tử, tất cả đều đeo mặt nạ dát vàng đồng loạt ngồi xuống. Nhìn lướt qua ba mươi sáu Án Sát Tử một lần nữa, Đại Thiên Giáo Chủ gần giọng nói với gã sư gia đứng bên cạnh cũng đeo mặt nạ dát vàng che dung diện.

- Mạn Kinh Hồng, hãy tấu trình đi.

Gã sư gia Mạn Kinh Hồng bước ra trước Đại Thiên Giáo Chủ, quỳ một chân xuống đất. Y kính cẩn ôm quyền nói:

- Khải bẩm giáo chủ, sau khi tra cứu hành vi của Công Tôn Vũ, y đáng được nhận Án Sát Tử bài. Vụ án này được trả với giá mười vạn lạng vàng ròng. Mạn Kinh Hồng đã nhận trước năm vạn lạng, giờ chỉ còn chờ Án Sát Tử Bài của giáo chủ thì sẽ thi hành án với Công Tôn Vũ.

Đại Thiên Giáo chủ nhắm hờ hai mi mắt như thể suy nghĩ điều gì đó. Khi hai mi mắt vừa khép hờ lại thì Đại Thiên Giáo Chủ lại nhớ đến những lời của Cơ Mật Sứ Giang Thiên Hải. Buông một tiếng thở dài, Đại Thiên Giáo Chủ nhìn thẳng vào mặt Mạn Kinh Hồng. Chẳng biết khi chạm vào thần nhãn thì dung diện của Mạn Kinh Hồng sẽ thế nào, điều đó không một ai biết được bởi chiếc mặt nạ vàng đã che đây, nhưng y phải cúi mặt nhìn xuống không dám đối diện với hai luồng uy quang sáng ngời của Đại Thiên Giáo Chủ.

Lấy giọng nghiêm khắc, Đại Thiên Giáo Chủ nói:

- Công Tôn Vũ đã phạm những tội gì?

Mạn Kinh Hồng ôm quyền kính cẩn nói:

- Khải bẩm giáo chủ, Công Tôn Vũ đã phạm vào những trọng tội: Một hiệp đánh kẻ lương dân tại Hàm Dương, hai cường hiếp thôn nữ, ba cấu kết với gian tặc, lũng đoạn ngân quỹ dựng đê ngăn sông Hoàng Hà khiến cho bá tính phải chịu cảnh lầm than. Tất cả những tội đó đều đáng xử tội chết.

Những gì Công Tôn Vũ làm đều đáng tội chết. Đại Thiên Giáo Chủ vừa nói mà những ngón tay cứ nhịp đều trên tay ghế. Y nhìn xuống Mạn Kinh Hồng:

- Công Tôn Vũ đang ở đâu?

- Khải báo giáo chủ... Y đang ở trong tử lao trấn Hàm Dương. Trong điều kiện đó, thì rất dễ cho Án Sát Tử hành động.

Đại Thiên Giáo Chủ từ từ đứng lên:

- Công Tôn Vũ đang ở trong tử lao Hàm Dương?

- Thưa vâng.

Chấp tay sau lưng, Đại Thiên Giáo Chủ đảo bước xuống ba bậc tam cấp. Ánh mắt sáng ngời có vẻ suy tư.

Y nhẩm nói:

- Công Tôn Vũ đang ở trong tử lao Hàm Dương ư?...Trong tử lao tất gã sẽ bị đưa ra pháp trường hành quyết. Có đúng như vậy không?

Mạn Kinh Hồng vòng tay ôm quyền:

- Khải bẩm giáo chủ, chắc chắn hắn sẽ bị đưa ra hành quyết trong một ngày rất gần. Nhưng trước khi hành quyết Công Tôn Vũ, thì hắn sẽ phải được dẫn về Viện Cơ Mật. Một khi đã đưa được hắn về Cơ Mật Viện thì nhiệm vụ Án Sát Tử sẽ khó khăn vô cùng.

Đại Thiên Giáo Chủ nhìn Mạn Kinh Hồng:

- Đủ rồi... Bồn tọa đã hiểu, người đứng lên đi.

Mạn Kinh Hồng đứng lên và lui về phía chỗ của gã. Buông một tiếng thở dài, Đại Thiên Giáo Chủ trầm giọng nói:

- Việc thi hành án tử bài Công Tôn Vũ, bồn tọa quyết định không thi hành.

Nghe câu này Mạn Kinh Hồng buột miệng thốt:

- Ồ!

Nghe tiếng thốt của gã, Đại Thiên Giáo Chủ nhìn lại Kinh Hồng:

- Sư gia có điều gì không đồng tình với bốn tọa?

- Giáo chủ... Người thuê chúng ta hành xử Công Tôn Vũ đã giao trước năm vạn lượng ngân lượng.

- Bốn tọa đã biết điều đó.

Nhìn lại các Án Sát Tử:

- Bốn tọa hỏi các người, Tiên Thiên Giáo khai môn lập phái đến nay với phương châm là gì?

Tất cả Án Sát Tử đồng lên tiếng:

- Cứu nhân độ thế, lấy lại sự công bằng cho bá tính.

- Đúng! Đó là phương châm bất di bất dịch... Tiên Thiên giáo hành động không phải vì kim ngân mà vì phương châm kia. Công Tôn Vũ dù muốn hay không cũng sẽ phải bị trừng trị thích đáng. Tiên Thiên Giáo không phát Án tử bài cho hấn thì hấn cũng phải đền tội. Đó là ý của bốn tọa.

Mạn Kinh Hồng quỳ sụp xuống:

- Giáo chủ... Nhưng đây là cơ hội mà chúng ta có thể triển dương uy thế của Tiên Thiên Giáo.

Chớp mắt, Đại Thiên Giáo Chủ nhìn lại Mạn Kinh Hồng:

- Sư gia đã đi quá xa rồi đó.

Giọng nói của Đại Thiên Giáo Chủ rất nhã nhặn nhưng Mạn Kinh Hồng sụp lạy.

- Thuộc hạ biết lỗi... Giáo chủ miễn thứ.

- Đứng lên đi... Đừng nói nữa.

Nhìn lại các Án Sát Tử, Đại Thiên Giáo Chủ nói:

- Còn chuyện ở trấn Vĩnh Xương.

Mạn Kinh Hồng im lặng.

Đại Thiên Giáo Chủ buông một tiếng thở dài. Án Sát Tử Tứ Xuyên bước ra nói:

- Thuộc hạ nhận lãnh trọng trách thực hiện Án Sát Tử bài tại Vĩnh Xương.

Đại Thiên Giáo Chủ gật đầu:

- Được lắm...Huynh đệ hãy tiếp nhận Ấn Sát Tử bài.

Nghi lễ lại được thực hiện giống như lần trước, Đại Thiên Giáo Chủ đã tự đặt tay lên vai Ấn Sát phủ Tứ Xuyên.

- Bốn tọa mong túc hạ sẽ hoàn thành sớm quay về.

- Thuộc hạ sẽ sớm quay về.

Mạn Kinh Hồng bước ra ôm quyền nói:

- Khỏi bẩm giáo chủ...Người thỉnh cầu Tiên Thiên Giáo thể hiện công bằng tại Vĩnh Xương phủ chưa giao đúng số ngân lượng cần thiết.

- Chuyện đó bốn tọa cũng biết. Nhưng ý của bốn tọa vừa rồi chắc sư gia chưa hiểu ư?

Mạn Kinh Hồng cúi mặt nhìn xuống:

- Thuộc hạ đã hiểu.

Y lại lui về chỗ cũ.

Quay mặt nhìn lại các Ấn Sát Tử, Đại Thiên Giáo Chủ nói:

- Huynh đệ Tiên Thiên Giáo một lòng vì trời hành đạo, lấy lại sự công bằng cho bá tính. Bốn tọa kỳ vọng nơi các chư huynh đệ một lòng một dạ chung vai với bốn tọa để bọn ác nhân biết trên đời này còn có Tiên Thiên Giáo mà chùng tay.

Tất cả Ấn Sát Tử đồng thanh xuống lên:

- Giáo chủ vạn thọ vô cương, phúc như đông hải.

- Giáo chủ vạn thọ vô cương, phúc như đông hải.

Đại Thiên Giáo Chủ ra hiệu cho mọi người im lặng. Y từ tốn nói:

- Bốn tọa mong rằng phương châm của Tiên Thiên Giáo luôn là tâm niệm của các chư huynh đệ.

Nói dứt câu Đại Thiên Giáo chủ quay vào hậu đường. Mạn Kinh Hồng chú nhãn nhìn sau lưng Đại Thiên Giáo Chủ. Hai cánh môi của y mím lại.

Khi giáo chủ đi rồi, Mạn Kinh Hồng mới nhìn xuống bọn Ấn Sát Tử. Buông một tiếng thở dài:

- Chư huynh đệ... Người nào trở về phân đà của người ấy, chờ thông điệp mới.

Y nói xong quay bước tiến thẳng ra ngoài chính điện. Kinh Hồng đến gian mật xá cách tòa đại điện trăm trượng. Gã vào mật xá thay đổi trang y. Kinh Hồng nhìn vào chiếc gương đồng. Gã như thể một trang giai nhân xăm xoi khuôn mặt với những nét gồ nhô cao và chiếc cằm kéo dài quá khổ.

Y nhìn bóng in trong chiếc gương đồng nhảm nói:

- Tại sao Mạn mỗ không là Đại Thiên Giáo Chủ chứ? Khi lập giáo thì Mạn Kinh Hồng này, ta có công lớn kia mà. Nếu không có Mạn Kinh Hồng chưa chắc Đại Thiên Giáo Chủ đã có được ngày hôm nay.

Buông một tiếng thở dài, y quay trở lại. Rời khu mật địa của Tiên Thiên Giáo, Kinh Hồng thông dong vào Trường An. Trường An là chốn kinh đô do đó phải náo nhiệt hơn bất cứ nơi khác thuộc Trung Thổ.

Y dừng bước trước cửa kỹ viện Mãn Sương Lầu. Kinh Hồng chưa bước vào mà một nhóm các nàng kỹ nữ đã hối hả chạy ra tiếp gã. Các nàng kỹ nữ đó như thể đã qua biết Kinh Hồng nên đồng reo lên.

- Mạn đại gia... Mạn đại gia.

Họ bầu vào Kinh Hồng như một bầu kiến bầu lấy miếng mật ngọt.

Kinh Hồng giả lả nói:

- Ấy... Cứ từ từ... Tất cả các nàng rồi sẽ có phần cả thôi.

Trong vòng vây của các nàng kỹ nữ Mãn Kinh Lầu, Kinh Hồng mới ung dung bước vào gian đại sảnh của tòa kỹ lầu, vốn dĩ nổi tiếng nhất kinh thành Trường An.

Từ đại sảnh, bọn kỹ nữ đưa Kinh Hồng lên gian biệt phòng. Gian biệt phòng này có lẽ chỉ dành riêng cho Mạn Kinh Hồng. Bọn kỹ nữ bày hảo tửu và thức ăn ra bàn. Thấy các nàng sẵn sái chăm sóc cho mình, Kinh Hồng khẽ gật đầu rồi lấy trong áo ngực ra ba thỏi vàng ròng đặt lên bàn.

- Đây chỉ là phần khởi đầu thôi, Mạn đại gia đặt cược trước cho các nàng thôi.

Thấy ba thỏi vàng óng ánh bọn kỹ nữ càng sẵn sái hơn nữa. Tất cả như thể muốn bầu lấy để giành giật họ Mạn.

Từ ngoài cửa một gã tiểu nhị bước vào. Mạn Kinh Hồng khoát tay.

- Nào... Các nàng tạm thời lánh mặt, để Mạn đại gia có chuyện đàm đạo riêng một chút.

Gã tiểu nhị có hai gò má núc ních nhìn bọn kỹ nữ. Thấy gã tiểu nhị ăn mặc cũng xềnh xoàng, bọn kỹ nữ cũng cau mày. Nhưng tất nhiên họ phải lui bước trở ra vì nào dám cãi lời Mạn Kinh Hồng.

Khi tất cả bọn kỹ nữ bước ra thì Mạn Kinh Hồng mới ôm quyền xá gã tiểu nhị.

- Hoàng huynh... mời.

Hoàng Xuân Tỉnh nhìn Kinh Hồng:

- Hoàng mỗ không ngờ lại được Mạn sư gia để mắt đến mà mời đại yến tại Mãn Sương Lầu.

- Không chỉ một bữa đại yến này đâu, mà còn nhiều bữa đại yến khác nữa.

Hoàng Xuân Tỉnh yên vị nhưng Kinh Hồng chưa vội chuốc rượu ra chén. Xuân Tỉnh nheo mày.

- Sư gia còn chờ ai nữa?

- Rồi Hoàng huynh sẽ biết Mạn mỗ chờ ai.

Mạn Kinh Hồng vừa nói dứt câu thì từ ngoài cửa biệt phòng một mùi hương dịu dịu xông vào. Mùi hương kia thật thoảng nhưng lại có thể đọng đầy trong khứu giác của Kinh Hồng và Xuân Tỉnh. Cùng với mùi xạ hương thoang thoảng đó một mỹ phụ vận cung trang, tuổi khoảng chỉ vừa tam tuần bước vào.

Nàng vừa bước vào biệt phòng vừa nói:

- Trong Mãn Sương Lầu đâu thiếu giai nhân mà Mạn sư gia và Án Sát Tử Trường An lại cho mời Chu Tuyết Lan.

Hoàng Xuân Tỉnh đứng lên nhìn Chu Tuyết Lan:

- Hạnh ngộ...hạnh ngộ.

Chu Tuyết Lan bước vào đứng bên cạnh Hoàng Xuân Tỉnh. Mùi xạ hương từ người nàng tỏa ra khiến cho gã Án Sát Tử Trường An phải nao lòng với cảm xúc lâng lâng.

Liếc nhìn trộm Tuyết Lan, Kinh Hồng mới nói:

- Mời ngồi.

Sau khi yên vị, Kinh Hồng mới trịnh trọng chuốc rượu ra chén. Y chuốc rượu xong mới trịnh trọng nói:

- Phàm kẻ tầm thường thì hay giáo đầu... Nhưng Mạn mỗ muốn đi thẳng vào vấn đề mà bấy lâu nay Mạn mỗ đã suy nghĩ kỹ rồi.

- Mạn huynh có thể cho Tuyết Lan nói giùm được chứ?

Kinh Hồng gật đầu. Tuyết Lan nhìn thẳng vào mặt Mạn Kinh Hồng:

- Có phải huynh muốn thay thế Đại Thiên Giáo Chủ?

Kinh Hồng cười khẩy lắc đầu:

- Mạn Kinh Hồng chỉ muốn làm sư gia mà thôi. Không có ý thay thế Đại Thiên Giáo Chủ đâu.

- Thế thì Tuyết Lan chẳng có gì để nói nữa. Đã không có gì để nói thì ở lại đây cũng bằng thừa. Đành cáo từ vậy.

Kinh Hồng rồi rút khoát tay:

- Hê... Chu nương sao vội vã thế, Kinh Hồng chưa nói hết ý của mình mà.

- Nếu Mạn huynh chưa nói hết thì Chu Tuyết Lan phải ngồi lại và rửa tai để nghe huynh giải trình.

- Mạn Kinh Hồng giải trình rồi, Chu nương và Hoàng huynh đây quyết định.

Xuân Tĩnh nhìn Mạn Kinh Hồng:

- Huynh giải trình coi.

Mạn Kinh Hồng đứng lên. Ý định nhãn nhìn Xuân Tĩnh và Chu Tuyết Lan:

- Mạn mỗ nghĩ Chu nương và Hoàng huynh có cùng một suy nghĩ với Mạn mỗ.

Tuyết Lan khoát tay:

- Chưa hẳn như thế đâu. Ý của Mạn huynh là ý của Mạn huynh thôi. Nếu không cùng ý với Mạn mỗ thì Mạn mỗ chẳng bao giờ mật thư mời hai người. Một khi đã gửi mật thư rồi, Kinh Hồng tự biết mạng của mình như chỉ mảnh treo chuông.

Tuyết Lan cướp lời gã:

- Mạn huynh biết như vậy sao còn mời Tuyết Lan và Hoàng huynh đến đây?

- Biết nhưng vẫn mời vì hai người cùng một ý niệm với Mạn mỗ mà. Nếu Mạn mỗ nói đúng thì chúng ta sẽ là bộ ba đồng sinh cộng tử. Một lòng lo đại cuộc.

Gã buông tiếng thở dài:

- Đời một con người thật ngắn ngủi. Chúng ta sống được bao nhiêu lâu, mà sự sống thì chẳng biết chết lúc nào. Nhưng chẳng được gì cả. Tất cả danh và quyền đều chảy về một mối đó là Đại Thiên Giáo Chủ. Nếu đại quyền kia được chia cho ba chúng ta thì chúng ta sẽ như thế nào?

Hoàng Xuân Tĩnh chau mày. Hai gò má giãn giật. Y nghiêm giọng nói:

- Thật ra cuộc hội bí mật do huynh muốn chiếm đại quyền Tiên Thiên từ tay Đại Thiên Giáo Chủ.

- Không phải một mình Kinh Hồng mà cả ba người chúng ta sẽ chia nhau đại quyền đó.

Tuyết Lan cướp lời Kinh Hồng:

- Huynh cướp đại quyền Tiên Thiên từ tay giáo chủ như thế nào?

Kinh Hồng mỉm cười:

- Mạn mỗ đã có kế sách rồi.

Xuân Tĩnh cười khẩy:

- Mạn huynh muốn giao thủ với Đại Thiên Giáo Chủ ư? Chắc chắn đó là chuyện điên rồ nhất trong đời huynh đấy. Ngay cả Giang Thiếu Hải cũng đã chết bởi tay Đại Thiên Giáo Chủ. Huynh chắc biết chuyện đó mà.

- Lấy mạng Giang Thiếu Hải thì ngoài Đại Thiên Giáo Chủ ra chắc chắn chẳng có người thứ hai làm được.

Tuyết Lan mỉm cười nói:

- Giấc mơ chiếm đại quyền Tiên Thiên của Mạn huynh e rằng mãi mãi là giấc mơ thôi. Hay chỉ còn mỗi cách chờ đến ngày Đại Thiên Giáo Chủ viên tịch.

- Mạn mỗ đâu có đợi đến ngày đó. Chỉ cần cả ba chúng ta hợp lại là có thể chiếm đại quyền Tiên Thiên từ Đại Thiên Giáo Chủ. Một khi đại quyền kia trong tay chúng ta thì tất cả mọi thứ trên đời này chúng ta muốn là có, thích là được.

Tuyết Lan nói:

- Điều Mạn huynh vừa nói thì bất cứ Án Sát Tử nào trong Tiên Thiên Giáo cũng muốn. Nhưng mà muốn lấy nó không phải là dễ. Nếu dễ thì chẳng đợi đến chúng ta.

Mạn Kinh Hồng bật cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Càng khó thì mới thú chứ... Nếu đợi đến lúc Đại Thiên Giáo Chủ trao đại quyền và quỳ xuống nhận thì chẳng còn gì thú vị nữa.

Tuyệt Lan mỉm cười rồi từ tốn nói:

- Thế Mạn huynh sẽ chiếm đại quyền Tiên Thiên như thế nào?

- Mạn mỗ đã có kế sách rồi. Chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực đồng sinh, đồng tử, đồng cam chịu khổ thì nhất định sẽ thành công. Một khi đã thành công, thì ba người chúng ta sẽ được hưởng mọi vinh hoa phú quý từ Tiên Thiên.

Xuân Tĩnh cau mày:

- Kế sách của Mạn huynh hẳn thành công chứ?

- Nếu không chắc chắn thành công thì Mạn Kinh Hồng chẳng dám thỉnh mời Hoàng huynh và Chu nương. Đừng quên Mạn Kinh Hồng là sư gia của Đại Thiên Giáo Chủ. Nếu không muốn nói, trên là Đại Thiên, dưới là Kinh Hồng. Nhưng Mạn mỗ muốn chia đại quyền đó với nhị vị.

Xuân Tĩnh bưng chén rượu:

- Được...

Y quay lại Tuyệt Lan:

- Chu nương nghĩ sao? ...

Tuyệt Lan mỉm cười:

- Đã cởi bỏ mặt nạ dát vàng rồi thì xem như tất cả ba người chúng ta đều phạm đại quy chết không thấy mặt trời, sống không đất dung thân còn gì mà hoàng huynh hỏi chứ.

Nàng nói dứt câu bưng chén rượu.

- Mời sư gia.

Mạn Kinh Hồng nói:

- Chén rượu này khởi đầu cho sự hợp tác giữa ba chúng ta. Có trời làm chứng, chúng ta nguyện sẽ đồng sinh, đồng tử trong đại cuộc này.

Ba người uống cạn chén rượu mà Kinh Hồng chúc ra. Xuân Tĩnh nói:

- Rượu đã uống, Mạn huynh giờ có thể cho biết kế sách của huynh chứ?

- Tất nhiên Mạn mỗ phải cho nhị vị biết chứ.

Kinh Hồng mỉm cười, bước ra ngoài hành lang nhìn trước nhìn sau rồi quay vào phòng đóng sầm cửa lại. Cánh cửa khép chặt lại cùng với Kinh Hồng. Một lúc sau những tiếng cười tự đắc cất lên rộn rã trong gian biệt phòng. Hòa trong tiếng cười của Mạn Kinh Hồng và Hoàng Xuân Tĩnh là tràng tiểu ngọa thánh thót, thanh tao của Chu Tuyết Lan. Ba người cùng cất tiếng cười tạo nên một hòa âm nghe rất tâm đắc và sung mãn.

- o O o -